

ע"פ 3887/19 - מוחמד זידאן, טאהא זידאן, מהראן זידאן, חאלד זידאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 3887/19

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המערערים: 1. מוחמד זידאן
2. טאהא זידאן
3. מהראן זידאן
4. חאלד זידאן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת המערערים 2 ו-3 לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט ע' עיילבוני) בת"פ 61797-10-15 מיום 16.4.2019

תאריך הישיבה: ט' בסיון התשע"ט (12.6.2019)

בשם המערערים 2 ו-3: עו"ד יוסף סמארה; עו"ד אביגדור פלדמן

בשם המשיבה: עו"ד שרית חתוקה

החלטה

1. בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בפועל בן 20 חודשים אשר הושת על המערערים 2 ו-3 (להלן: המערערים) על ידי בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט ע' עיילבוני) במסגרת גזר דינו בת"פ 61797-10-15 מיום 16.4.2019, וזאת עד להכרעה בערעור

עמוד 1

שהגישו המערערים בבית משפט זה.

2. ביום 12.2.2018 הורשעה המערערים, יחד עם אחרים, על פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, הנוגע לפרשיית הונאה בגדרה ביצעו עבירות של זיוף בנסיבות מחמירות; שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות; מרמה; קשירת קשר לביצוע פשע ואיסור הלבנת הון. מהמתואר בכתב האישום עולה כי המערערים, יחד עם אחרים, קשרו קשר על מנת להונות את המוסד לביטוח לאומי לשם קבלת גמלאות על ידי מי שאינו זכאי להן וכן להונות את רשויות המס בדרך של דיווחים כוזבים ולבצע פעולות הסתרה שונות ברכוש שיושג במהלך מימוש הקשר.

3. במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים כי המדינה תעתור להשית על המערערים עונשי מאסר בפועל של 26.5 חודשים, ואילו ההגנה תטען לעונש כראות עיניה.

ביום 16.4.2019 ניתן גזר דינם של המערערים. על המערערים הוטל עונש זה של 20 חודשי מאסר בפועל, וכן עונשים מותנים וקנס בסך 200,000 ₪. לבקשת המערערים ובהסכמת המדינה, בית המשפט המחוזי עיכב את מועד תחילת ביצוע עונש המאסר עד ליום 13.6.2019.

4. ביום 7.1.2016 הגישו המערערים (יחד עם מערערים 1 ו-4) ערעור המופנה כנגד גזר דינו של בית משפט קמא. בד בבד הגישו המערערים בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין עד להכרעה בערעור, היא הבקשה שלפניי.

5. בבקשה טענו המערערים כי ערעורם מייחל לעונש מאסר שניתן יהיה לבצעו בעבודות שירות, וכי ריצוי המאסר לאלתר עלול להביא לתוצאה שבה ההכרעה בערעור תינתן לאחר שכבר ריצו את מלוא עונש המאסר או את חלקו העיקרי. לשיטת המערערים ישנו סיכוי רב שערעורם יתקבל, זאת בין היתר בשל הטענה שעונשם חורג באופן קיצוני מהעונשים שהוטלו על נאשמים אחרים שנטלו חלק בפרשת ההונאה, ובשל הטענה כי בית המשפט המחוזי לא העניק משקל ראוי לעובדה שבסופו של דבר מרבית הכספים שנשללו במרמה הוחזרו לרשויות המס. לבסוף, צוין כי המלצת שירות המבחן בעניינם של המערערים 2-4 הייתה להטיל עליהם עונש של מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

6. המדינה הסכימה לעיכוב בעונשו של המערער 4 שנידון ל-14 חודשי מאסר בפועל, אך מתנגדת לבקשת המערערים דנן. בתגובתה נטען כי תקופת המאסר שנגזרה בעניינם - 20 חודשים - היא תקופה משמעותית אשר לא מעוררת חשש כי ערעורם יתייתר עד שיישמע, זאת במיוחד נוכח התערבותה המצומצמת של ערכאת הערעור בעונש שנגזר בתוך גבולות של טווח הענישה שהוסכם בהסדר טיעון.

7. בדיון לפניי חזרו באי כוח הצדדים על עיקרי טענותיהם דלעיל. בא כוח המערערים הוסיף כי המערערים ישבו כבר 3 חודשים במעצר ואין לשלול את הסיכוי שעונשם יומר בערעור למאסר בעבודות שירות. מאידך, נטען מטעם המדינה כי בנסיבות דנן של עונש שהוטל בגבולות עונש התקרה שהוסכם, אין כל חשש שהערעור יסוכל אף אם בית המשפט ימצא לנכון להמתיק בעונשם.

דיון והכרעה

8. דין הבקשה להידחות בהיעדר כל עילה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המערערים.

9. נקודת המוצא לענין עיכוב ביצוע עונש היא, כידוע, כי משגזר בית המשפט את דינו של מורשע בדין, יש לבצע את העונש לאלתר, ואין בעצם הגשת ערעור כדי להצדיק את עיכוב ביצוע העונש. גישה זו נובעת ממספר שיקולים: למורשע בדין לא עומדת עוד חזקת החפות; האינטרס הציבורי בהרחקת גורמים המסכנים את הציבור; הצורך בחיזוק אמון הציבור בהליך המשפטי ובאכיפתו היעילה של הדין הפלילי; וכן הרתעת עבריינים פוטנציאליים (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"דנד(2) 241 (2000), להלן: ענין שוורץ; ע"פ 5773/18 אלקבץ נ' מדינת ישראל(6.8.2018); ע"פ 6958/18 מצלאח נ' מדינת ישראל (11.10.2018)).

לפיכך, עיכוב ביצוע עונש מאסר, ובמיוחד כאשר מדובר במאסר לתקופה לא קצרה, ייעשה במשורה, בהתקיים עילה מיוחדת ולאחר שקילת מכלול השיקולים הרלוונטיים. הנטל לשכנע את בית המשפט כי בנסיבות המקרה נסוג האינטרס הציבורי שבביצוע מייד של מאסר בפני האינטרס של המורשע בדין מוטל על מבקש עיכוב הביצוע (ענין שוורץ; ע"פ 187/10 פלוני נ' מדינת ישראל(21.1.2010); ע"פ 7880/13 פלוני נ' מדינת ישראל(5.12.2013); ע"פ 9238/17 דחוביץ' נ' מדינת ישראל(5.12.2017)). השיקולים המנחים את מלאכת האיזונים בין שני סוגי האינטרסים נפרשו בענין שוורץ, ובין היתר נמנו השיקולים הבאים: חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; משך תקופת המאסר שהושתה על הנידון; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; נסיבותיו האישיות של הנידון ועברו הפלילי.

10. יישום אמות המידה והשיקולים האמורים לעיל לענייננו, מוביל למסקנה ברורה כי אין כל הצדקה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המערערים.

המערערים הורשעו בעבירות חמורות בגין נידונו לתקופת מאסר לא קצרה (20 חודשים), וערעורם אינו מכון כלפי ההרשעה. העונש שנגזר עליהם הוא במסגרת תקרת העונש שהוסכמה בהסדר הטיעון עמם. בנסיבות אלה החשש כי דחיית הבקשה תרוקן את ערעורם מתוכן הוא רחוק וקלוש.

11. בנסיבות אלה הבקשה נדחית. בהסכמת המדינה אני מורה על דחיית מועד התייצבותם של המערערים לריצוי מאסרם - המערערים יתייצבו לריצוי מאסרם ביום 7.7.2019 עד השעה 10:00 - בבית הסוהר קישון, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותם תעודת זהות או דרכון. על המערערים לתאם את הכניסה למאסר עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה היום, ט' בסיון התשע"ט (12.6.2019).

ש ו פ ט